

การอยู่รอดของพรรคแรงงานในระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์

กอบปรักุศล นิละไพจิตร

สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

Survival of the Workers' Party in Singapore's One-Dominant-Party System

Korbkusol Neelapaichit

Institute of East Asian Studies, Thammasat University, Thailand

Corresponding author e-mail: korbkusol@asia.tu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการและการอยู่รอดของพรรคแรงงานท่ามกลางระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ ที่ซึ่งรัฐบาลพรรคกิจประชาชนครอบงำอำนาจยาวนานหลายทศวรรษและผลักดันให้ฝ่ายค้านอยู่ในสภาพชายขอบ แต่กระนั้นพรรคแรงงานก็ยังอยู่รอดและกลายมาเป็นพรรคฝ่ายค้านชั้นนำของสิงคโปร์ งานวิจัยเรื่องนี้อาศัยวิธีวิจัยเอกสารในการศึกษาพัฒนาการและระบูปัจจัยการอยู่รอดของพรรคแรงงานด้วยการศึกษาวิเคราะห์เหตุการณ์สำคัญ ผลการเลือกตั้งและพัฒนาการความเป็นมาของพรรคแรงงานนับตั้งแต่ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1957 ถึงการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2025 ผ่านกรอบแนวคิดระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ ผลวิจัยพบว่า พัฒนาการความเป็นมาของพรรคแรงงาน แบ่งได้เป็น 3 ช่วงสำคัญ คือ (1) ช่วงบุกเบิก (ระหว่าง ค.ศ. 1957-1971) (2) ช่วงหัวหม่ทะลวงฟัน (ระหว่าง ค.ศ. 1971-2001) และ (3) ช่วงก่อร่างสร้างพลังความแข็งแกร่งในรัฐสภา (ระหว่าง ค.ศ. 2001-2025) นอกจากนี้ ยังพบด้วยว่าการอยู่รอดของพรรคแรงงานนั้นเกิดจากทั้งปัจจัยภายในและภายนอกของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว โดยปัจจัยภายในมาจากการดำเนินนโยบายของพรรคกิจประชาชนที่สร้างความไม่พอใจให้กับประชาชน กระแสความนิยมรัฐบาลตกต่ำ ตลอดจนปัญหาค่าครองชีพสูง ขณะที่ปัจจัยภายนอกของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่สำคัญเกิดจากแนวทางและยุทธศาสตร์ของพรรคแรงงานเอง ตลอดจนศักยภาพความสามารถของผู้นำพรรคและการสรรหาผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีคุณภาพ

คำสำคัญ: การเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว, พรรคแรงงาน, พรรคฝ่ายค้าน, สิงคโปร์

Abstract

This research aims to study the evolution and survival of the Workers' Party (WP) within the one-dominant-party system in Singapore, where the People's Action Party (PAP) has ruled the country for decades and marginalized opposition parties. However, the Workers' Party has not only survived but elevated to the leading

opposition party. This qualitative research depends on a documentary research method in studying the evolution and identifying key factors for the survival from key incidents, election results, and developments since the establishment in 1957 to the 2025 general election within the framework of the one-dominant party system. The finding shows the evolution of the Worker's Party can be divided into three phases: (1) the pioneer era (between 1957-1971); (2) the vanguard era (between 1971-2001); and (3) the credible institutionalized opposition era (between 2001-2025). It also demonstrates that its survival is driven from internal and external factors of the one-dominant party system. The internal factors include public dissatisfaction with government policies, low popularity of the government, an increase in the cost of living. The external factors come from strategies, leadership and effective recruitment of the Workers' Party.

Keywords: One-Dominant-Party System, Workers' Party, Opposition Parties, Singapore

บทนำ

การมีพรรคการเมืองฝ่ายค้านในรัฐสภาคือสิ่งสำคัญจำเป็นต่อระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากพรรคฝ่ายค้านทำหน้าที่ในการเสนอตัวเป็นทางเลือกให้กับประชาชน ทั้งยังตรวจสอบวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล สร้างความโปร่งใส สุจริตสมบูรณ์และประสิทธิภาพในการดำเนินกิจการสาธารณะ รวมถึงป้องกันการใช้อำนาจโดยมิชอบ (Inter-Parliamentary Union, 1999) ด้วยเหตุนี้ การพัฒนากลายเป็นสถาบันการเมืองที่มั่นคงและเข้มแข็งของพรรคฝ่ายค้าน ซึ่งหมายถึงการยกระดับให้พรรคการเมืองฝ่ายค้านมีคุณค่า ศักยภาพ ความสามารถและประสิทธิภาพ จึงมีความสำคัญจำเป็นในการส่งเสริมเสถียรภาพและความยั่งยืนของประชาธิปไตย ถึงกระนั้นในบางระบบการเมืองกลับไม่เอื้อต่อการมีฝ่ายค้านในรัฐสภา หนึ่งในนั้นคือระบบพรรคเด่นพรรคเดียว (One Dominant Party System) สิงคโปร์ถือเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในระดับที่สูงสุดโต่ง (Mutalib, 2004) โดยพรรคกิจประชาชน (People's Action Party) คือพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวเท่านั้นที่สามารถชนะเลือกตั้งและจัดตั้งรัฐบาลได้นับตั้งแต่ประกาศเอกราชในปี ค.ศ. 1965 จนถึงปัจจุบัน การสถาปนาและดำรงอยู่ของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์เป็นผลมาจากปัจจัยด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เช่น การผูกขาดกลไกอำนาจรัฐ นวัตกรรมการเลือกตั้ง การควบคุมสื่อมวลชน ความสำเร็จและประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ซึ่งล้วนแล้วแต่ทำให้พรรคฝ่ายค้านเสียเปรียบ ยากลำบากในการเจริญเติบโต และตกอยู่ในสภาพชายขอบ (Mutalib, 2004)

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่พรรคกิจประชาชนครอบงำอำนาจ สิงคโปร์มีพรรคการเมืองอื่น ๆ อีกมากกว่า 40 พรรค โดยหนึ่งในนั้น คือ พรรคแรงงาน (Workers' Party) ซึ่งก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1957 พรรคแรงงานมีพัฒนาการความเป็นมาที่โดดเด่นและน่าสนใจ โดยเริ่มต้นจากความพ่ายแพ้ในการเลือกตั้งครั้งแรก ๆ แต่ค่อย ๆ ยกระดับสู่การพรรคการเมืองฝ่ายค้านชั้นนำและสามารถอยู่รอดยาวนานที่สุดในสิงคโปร์ (Mutalib, 2004) ในขณะที่บางพรรคการเมืองซึ่งก่อตั้งมาก่อนและมีศักยภาพเพียงพอร่วมมากกว่าอย่างพรรคบาร์ริซันไซเซียลิส หรือพรรคฝ่ายค้านที่เติบโตรวดเร็วอย่างพรรคประชาธิปไตยสิงคโปร์ในปัจจุบันกลับยุติบทบาทการเคลื่อนไหวทางการเมืองหรือไร้ที่นั่งในรัฐสภา

บทความวิจัยเรื่องนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการและการดำรงอยู่ของพรรคแรงงานท่ามกลางระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่เข้มงวดและจำกัดในสิงคโปร์ อันนำไปสู่การเติมเต็มช่องว่างของงานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านในสิงคโปร์ให้ครอบคลุมและทันสมัยมากขึ้น รวมถึงเป็นการเพิ่มเติมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองในประเทศเพื่อนบ้านของไทยด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความเป็นมาของพรรคแรงงานตามลำดับเวลาและเหตุการณ์สำคัญนับตั้งแต่ก่อตั้งไปจนถึงการเลือกตั้งล่าสุดในปี ค.ศ. 2025
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการอยู่รอดของพรรคแรงงานท่ามกลางระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพโดยเลือกศึกษาพรรคแรงงานในสิงคโปร์เนื่องจากเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่สามารถอยู่รอดยาวนานที่สุดในประเทศ ระยะเวลาการศึกษาครอบคลุมตั้งแต่การก่อตั้งพรรคในปี ค.ศ. 1957 จนถึงการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดในปี ค.ศ. 2025 ในด้านเนื้อหาครอบคลุมประเด็นด้านพัฒนาการความเป็นมาของพรรคแรงงาน รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการอยู่รอดของพรรคแรงงานในระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว งานวิจัยนี้อาศัยวิธีวิจัยเอกสาร โดยได้รวบรวมเอกสารวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและมีความน่าเชื่อถือทั้งในระดับนานาชาติและภายในประเทศจากแหล่งข้อมูลระดับปฐมภูมิและทุติยภูมิ โดยเอกสารชั้นปฐมภูมิที่นำมาใช้ครอบคลุมกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ประกาศผลการเลือกตั้ง เอกสารคำแถลงนโยบาย รวมถึงรายงานของหน่วยงานต่าง ๆ ส่วนเอกสารชั้นทุติยภูมิประกอบด้วย บทความวิชาการ วิทยานิพนธ์ รายงานข่าวของสื่อมวลชน โดยเอกสารทั้งหมดที่รวบรวมมาได้จะถูกนำมาคัดกรองผ่านเกณฑ์ 4 ประการ ได้แก่ ความแท้จริง ความถูกต้องน่าเชื่อถือ การเป็นตัวแทน และความหมาย จากนั้นข้อมูลที่รวบรวมมาได้จะถูกนำมาศึกษาวิเคราะห์ผ่านกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ที่สังเคราะห์ขึ้นขั้นตอนสุดท้ายเป็นการนำเสนอผลการศึกษา บทสรุปและการอภิปรายผล

กรอบแนวคิด

ระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวและมุมมองจากต่างประเทศ

ระบบพรรคเด่นพรรคเดียว หมายถึง ระบบการเมืองที่มีพรรคการเมืองขนาดเล็กหลาย ๆ พรรค แต่มีเพียงพรรคใหญ่เพียงพรรคเดียวเท่านั้นที่ครองอำนาจการปกครองติดต่อกันเป็นเวลานาน คำว่าระบบพรรคเด่นพรรคเดียวถูกคิดค้นโดย Maurice Duverger ปี ค.ศ. 1951 ได้อธิบายว่า เป็นการครอบงำทางการเมืองต่อเนื่องยาวนานกว่าชั่วอายุคนของพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว ด้วยการสร้างระเบียบทางรัฐธรรมนูญและทางการเมืองขึ้นมารองรับ มีการกำหนดทิศทางการสถาบันต่าง ๆ ไปในทางที่เอื้อประโยชน์ มีการสรรหาข้าราชการและบุคลากรเข้ามาทำหน้าที่ รวมถึงการเชื่อมความรู้สึกร่วมกับสาธารณะด้วยเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และการระดมกลุ่มผู้นำที่มีศักยภาพยอดเยี่ยมเข้ามาปกครองประเทศ (Arian & Barnes, 1974) ต่อมา Pempel (1990) ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวไว้ 4 ประการ คือ (1) การครอบงำในเชิงจำนวนโดยได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้นเหนือพรรคฝ่ายตรงข้าม (2) การมีอำนาจต่อรอง

เหนือกว่าพรรคอื่น ๆ (3) การครอบครองอำนาจการปกครองอย่างต่อเนื่องยาวนานไม่ใช่เพียงไม่กี่ปี และ (4) การครอบงำการกำหนดนโยบายและควบคุมทิศทางของประเทศ

จากการศึกษาพบว่า ผลงานวิชาการเกี่ยวกับพรรคเด่นพรรคเดียวครอบคลุมประเทศต่าง ๆ เช่น ในประเทศแอฟริกาใต้ พรรคพันธมิตรประชาธิปไตย (Democratic Alliance) หยุดยั้งความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวที่ครอบงำการเมืองของพรรคสมัชชาแห่งชาติแอฟริกา (African National Congress) ได้สำเร็จ ก่อนหน้านั้นพรรคสมัชชาแห่งชาติแอฟริกาสถาปนาการครอบงำทางการเมืองด้วยปัจจัยเชิงสถาบัน โดยการชนะเลือกตั้งอย่างต่อเนื่องจนสามารถเข้าควบคุมสถาบันภาครัฐได้ พรรคจึงได้ใช้สถาบันรัฐที่อยู่ภายใต้การควบคุมกลับมาเป็นเครื่องมือในการผลิตซ้ำความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียว ทั้งยังได้แปรเปลี่ยนทรัพยากรรัฐกลับคืนสู่เขตเลือกตั้งที่จงรักภักดี อย่างไรก็ตาม พรรคพันธมิตรประชาธิปไตยได้อาศัยความโดดเด่นของผู้นำในการสร้างภาพลักษณ์ใหม่ทำให้พรรคมีศักยภาพในการโน้มน้าวผู้มีสิทธิเลือกตั้ง (Giollabhuí, 2019) ในกรณีของญี่ปุ่น พรรคเสรีประชาธิปไตย (แอลดีพี) ครองอำนาจการบริหารประเทศมาโดยตลอดนับตั้งแต่ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1955 ยกเว้นเพียงบางช่วงบางเวลาเท่านั้น ความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวของแอลดีพีเกิดจากปัจจัยเชิงสถาบันและโครงสร้าง ได้แก่ ระบบการเลือกตั้งทั้งแบบใหม่และแบบเก่าที่เอื้อประโยชน์ให้กับพรรคแอลดีพี ตลอดจนโครงสร้างภายในของพรรค รวมถึงความสัมพันธ์อันโดดเด่นระหว่างพรรคกับระบบราชการ (Carroll, 2024) นอกจากนั้นแล้ว ความเชื่อมั่นคืออีกหนึ่งปัจจัยที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของพรรคมากกว่าตัวนโยบาย (Kuriwaki et al., 2025) โดยรวมแล้วแม้จะอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งและได้เปรียบ แต่ความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวของพรรคแอลดีพีก็ยังคงมีความเปราะบางและสั่นคลอนอยู่ (Carroll, 2024) สำหรับมาเลเซีย พรรคอัมโน (United Malay National Organization) ครองความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวต่อเนื่องนานกว่า 6 ทศวรรษนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 ก่อนจะสิ้นสุดลง หลังจากพ่ายแพ้ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2018 โดยปัจจัยที่เอื้อต่อการสถาปนาความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวของอัมโน ได้แก่ สภาพสังคมที่แตกแยกทางเชื้อชาติ การผสมผสานกลไกของพรรคเข้ากับระบบโครงสร้างราชการของรัฐ นโยบายการกระจายทรัพยากร กลไกการแทรกซึมที่หล่อเลี้ยงความภักดีในระดับรากหญ้า (Case, 2021) จากการทบทวนวรรณกรรมจะเห็นได้ว่า ระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในประเทศต่าง ๆ มีลักษณะและเงื่อนไขปัจจัยที่เหมือนและแตกต่างกันออกไป ข้อสังเกตอีกประการ คือ ความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวในหลายประเทศได้ถูกขัดเป็นบางช่วงบางเวลาหรือถูกเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบการเมืองแบบหลายพรรคที่มีการแข่งขันแล้ว ดังเช่นในกรณีของเซเนกัล เม็กซิโก ไต้หวัน และมาเลเซีย

ระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว (Chan, 1976; Mutalib, 2004; Fuangkasem, 2011; Singh, 2017) โดยในทศวรรษของ Fuangkasem (2011) สิงคโปร์มีระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว เนื่องจากพรรคกิจประชาชนครอบครองชัยชนะในการเลือกตั้งต่อเนื่องติดต่อกันมาโดยตลอด โดยสามารถกวาดที่นั่งในรัฐสภาได้เกือบทั้งหมดและจัดตั้งรัฐบาลปกครองประเทศเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ขณะที่ Singh (2017) อธิบายว่า ด้วยการเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวที่ครอบงำอำนาจการเมืองจึงไม่มีหรือแทบไม่มีโอกาสสำหรับพรรคการเมืองอื่น นอกจากพรรคกิจประชาชนที่จะได้เข้าสู่การบริหารประเทศ พรรคการเมืองฝ่ายค้านในสิงคโปร์แม้จะได้ที่นั่งในรัฐสภาแต่ก็แทบไม่มีอิทธิพลต่อ

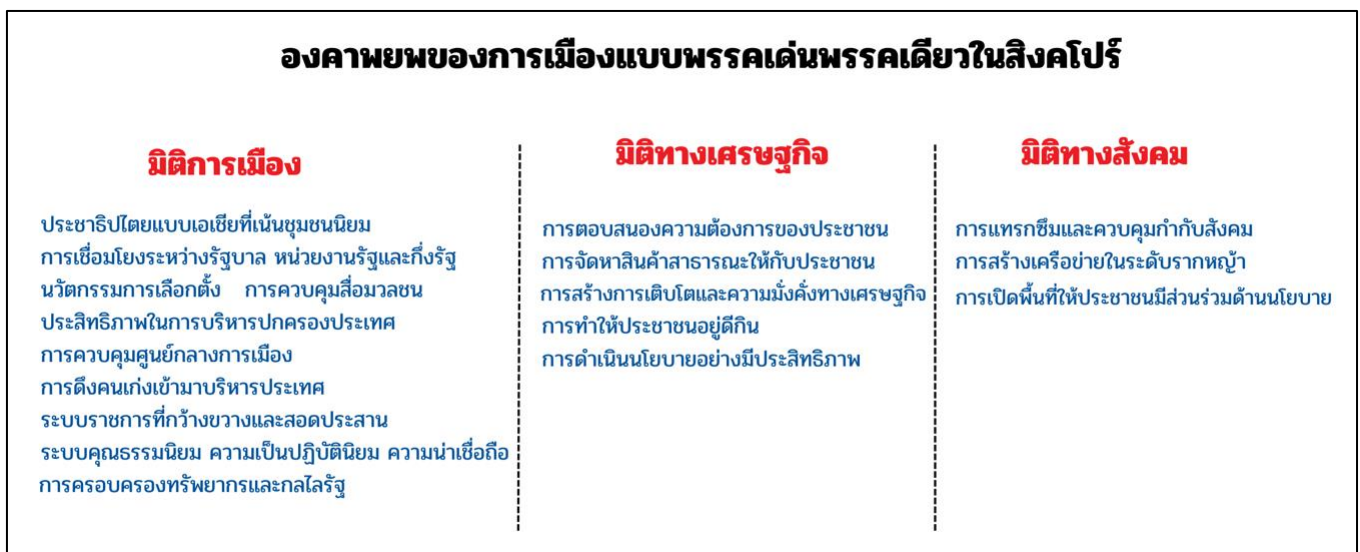
การกำหนดนโยบายเลย จะเห็นได้ว่า ความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์พิจารณาได้ชัดจากระยะเวลาและสัดส่วนที่พรรคกิจประชาชนครองที่นั่งในรัฐสภา

ลักษณะและองค์ประกอบสำคัญของการเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ได้รับการศึกษาอยู่พอสมควร เริ่มจาก Bellows (1970) นำเสนอว่า ระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ก่อร่างขึ้นนับตั้งแต่การเลือกตั้งปี ค.ศ. 1968 หลังจากพรรคกิจประชาชนกวาดที่นั่งในรัฐสภาได้ทั้งหมด กลไกความสำเร็จของพรรคกิจประชาชนในฐานะพรรคเด่นพรรคเดียวอยู่ที่การผสมผสานเชื่อมโยงกันระหว่างรัฐบาล หน่วยงานรัฐ และองค์กรกึ่งรัฐกึ่งเอกชน เช่น สมาคมประชาชน (People's Association) คณะที่ปรึกษาพลเมือง (Citizens' Consultative Committee) และกลุ่มสหภาพแรงงาน ในด้านหนึ่งกลไกดังกล่าวทำให้รัฐบาลสามารถแทรกซึมและควบคุมจัดการสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันกลไกที่ผสมผสานเชื่อมโยงนี้ยังเป็นช่องทางสำคัญในกระบวนการนโยบาย ด้วยการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย ขณะที่พรรครัฐบาลก็ได้รับฟังความเห็นข้อเสนอแนะและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนอย่างตรงจุด ส่งผลให้พรรคกิจประชาชนสามารถตอบสนองต่อความกินดีอยู่ดีของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นการลดทอนสถานะบทบาท และความสำคัญจำเป็นของพรรคการเมืองฝ่ายค้านไปโดยปริยาย ต่อมา Chan (1976) มองว่า ความแข็งแกร่งของพรรคกิจประชาชนในฐานะพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์เกิดจาก 3 ปัจจัย ได้แก่ (1) โครงสร้างระบบราชการที่มีขอบเขตกว้างขวางและหลอมรวมเข้ากับพรรคกิจประชาชนในการขับเคลื่อนผลักดันนโยบายต่าง ๆ (2) การเป็นประเทศที่มีขนาดเล็กส่งผลให้ง่ายต่อการรวมศูนย์และผสมผสานกลไกทางการเมืองเพื่อแทรกซึมและชี้นำสังคมและปัจเจกบุคคล และ (3) การสร้างเครือข่ายองค์กรในระดับรากหญ้าที่เอื้อต่อการควบคุมประชาชน สำหรับการธำรงรักษาระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวยังขึ้นอยู่กับ 3 ปัจจัย ได้แก่ (1) การรักษาระดับการเติบโตทางเศรษฐกิจและความมั่งคั่ง (2) การป้องกันความเสื่อมถอยภายในพรรค การระมัดระวังไม่ให้สูญเสียวินัย รวมถึงหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดปัญหาภายใน และ (3) การรักษาการตอบสนองต่อประชาชนเอาไว้ ไม่ให้เกิดการหย่อนยานหละหลวมอันเนื่องมาจากการเป็นพรรคการเมืองหลักเพียงพรรคเดียว

Mauzy and Milne (2002) ให้ความเห็นว่า พรรคกิจประชาชนเป็นหนึ่งในพรรคที่ครอบงำอำนาจการเมืองที่อยู่รอดยาวนานที่สุดในโลก โดยได้รับเลือกตั้งมาโดยตลอดนับตั้งแต่เข้าสู่อำนาจครั้งแรก พรรคกิจประชาชนรักษาสถานภาพการครอบงำอำนาจด้วยการควบคุมศูนย์กลางการเมืองอย่างเต็มรูปแบบ การสร้างความได้เปรียบเหนือพรรคการเมืองฝ่ายค้าน การควบคุมและกำกับสื่อมวลชน รวมถึงการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและส่งมอบสินค้าสาธารณะตลอดจนความสำเร็จในการโน้มน้าวดึงดูดผู้ที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาเป็นพวก Mutalib (2004) อธิบายว่า ลักษณะสำคัญของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ คือ สังคมที่ถูกควบคุมกำกับด้วยความเป็นประชาธิปไตยในแบบของตัวเองที่เน้นความจำเป็นทางเศรษฐกิจและการโน้มเอียงไปทางความเป็นชุมชนนิยม ที่นำไปสู่การสร้างเสถียรภาพและความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศ Mutalib (2004) ยังได้เปรียบเทียบระบบการเมืองพรรคเด่นพรรคเดียวของสิงคโปร์กับประเทศต่าง ๆ ได้แก่ สวีเดน ญี่ปุ่น อิสราเอล เกาหลีใต้ ไต้หวัน เม็กซิโก มาเลเซีย โดยสิงคโปร์ถูกจัดวางอยู่ในลำดับสุดโต่งของระบบดังกล่าวด้วย

ขณะที่ Tan (2010) มองว่า ระบบการเมืองในสิงคโปร์เป็นแบบพรรคเด่นพรรคเดียว เนื่องจากพรรคกิจประชาชนสามารถผูกขาดอำนาจการบริหารปกครองประเทศเพียงพรรคเดียวมาโดยตลอดนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1968 เนื่องมาจากหลาย

เหตุผล ได้แก่ การมีทรัพยากรมหาศาลแบบใช้ได้ตามอำเภอใจ เช่น สื่อกระแสหลัก การมีระบบการเลือกตั้งที่เอื้อต่อการครอบงำอำนาจ ได้แก่ ระบบเลือกตั้งแบบเขตเสียงข้างมาก (First-Past-The-Post System) และระบบเขตเลือกตั้งแบบกลุ่ม (Group Representation Constituency: GRC) นอกจากนั้นแล้ว ความสำเร็จในการครองอำนาจของพรรคกิจประชาชนยังมาจากศักยภาพความสามารถ รวมถึงแนวทางแบบคุณธรรมนิยม (Meritocracy) ในการสรรหาบุคลากร และความเป็นปฏิปัตินิยม (Pragmatism) ในทางการเมืองและการกำหนดนโยบายด้วย ต่อมา Oliver and Ostwald (2018) ได้นำเสนอว่า พรรคกิจประชาชนเป็นหนึ่งในพรรคการเมืองที่ครอบงำอำนาจได้ยืนนานที่สุดในโลกเนื่องมาจากการคำนึงถึงคุณค่าทางการเมือง (Valence Considerations) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความน่าเชื่อถือของพรรค ผลวิจัยพบว่า พรรคกิจประชาชนอาศัยอำนาจรัฐในการขึ้นำกำกับสังคม ซึ่งรวมไปถึงการขึ้นำพฤติกรรมกรรมการเลือกตั้งและความพึงพอใจในการลงคะแนนเลือกตั้งของประชาชนไปในทิศทางที่ทำให้พรรคอยู่ในสถานะได้เปรียบเหนือพรรคการเมืองอื่น ๆ ดังนั้น การให้ความสำคัญกับการคำนึงถึงคุณค่าทางการเมือง จึงมีส่วนช่วยต่อยอดความอยู่รอดของพรรคการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว โดยรวมแล้วจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบของการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ครอบคลุมมิติด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ดังที่ได้แสดงในรูปที่ 1

รูปที่ 1 องค์ประกอบของการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ (Elements of one-dominant-party system in Singapore)

ตามที่ได้อธิบายไปแล้วข้างต้นถึงปัจจัยและลักษณะสำคัญของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ โดยรวมแล้วภายใต้ระบบที่เข้มงวดและจำกัดดังกล่าว ได้เอื้อให้รัฐบาลพรรคกิจประชาชนครอบงำอำนาจการเมืองได้ต่อเนื่องยาวนานหลายทศวรรษ ขณะเดียวกันก็ได้ผลักดันให้ฝ่ายค้านตกอยู่ในสภาพชายขอบ โดยแม้จะมีที่นั่งในรัฐสภาแต่ก็แทบไม่มีอิทธิพลต่อการกำหนดทิศทางนโยบายของประเทศ อีกทั้งยังต้องทำหน้าที่ตรวจสอบและวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลอย่างระมัดระวัง พื้นที่ทางการเมืองที่คับแคบและจำกัดเช่นนี้กระทบโดยตรงต่อการทำหน้าที่ของพรรคฝ่ายค้านในรัฐสภา ซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพความเป็นประชาธิปไตยในสิงคโปร์ ในส่วนถัดไปจึงเป็นการนำเสนอผลศึกษาพัฒนาการความเป็นมาของพรรคแรงงาน ซึ่งปัจจุบันเป็นพรรคฝ่ายค้านอันดับหนึ่ง ทั้งยังสามารถอยู่รอดยาวนานที่สุดในสิงคโปร์ท่ามกลางระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่เข้มงวดและจำกัด

สรุปผลการศึกษา

พัฒนาการของพรรคแรงงาน

พัฒนาการความเป็นมาของพรรคแรงงานสามารถแบ่งออกเป็น 3 ช่วง โดยพิจารณาจากเหตุการณ์สำคัญตามลำดับเวลา คุณลักษณะสำคัญของแต่ละยุคแต่ละช่วง รวมถึงความสอดคล้องกับการก่อตัว การเปลี่ยนแปลงและปรับตัวของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว เริ่มจาก (1) ช่วงบุกเบิกครอบคลุมตั้งแต่ที่พรรคแรงงานก่อตั้งขึ้นไปจนถึงการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1968 โดยเป็นช่วงเวลาที่หัวหน้าพรรคแรงงานต้องบุกเบิกฝ่าฟันความพ่ายแพ้หลายต่อหลายครั้งกว่าจะสามารถคว้าที่นั่งตัวแรกในรัฐสภาได้สำเร็จ ทั้งยังเป็นช่วงเวลาที่สิงคโปร์เปลี่ยนผ่านจากการเมืองที่เป็นพหุนิยมหลากหลายไปสู่การก่อตัวของระบบพรรคเด่นพรรคเดียว ถัดมา คือ (2) ช่วงหัวหมู่ทะลวงฟัน ครอบคลุมตั้งแต่ที่พรรคแรงงานมีผู้นำพรรคคนที่ 2 พัฒนาการช่วงนี้เป็นช่วงที่พรรคแรงงานมีผู้แทนราษฎรสมัยละเพียงคนเดียวที่ทำหน้าที่ในรัฐสภาอย่างเต็มที่แบบหัวหมู่ทะลวงฟันท่ามกลางเสียงท้วงติงของพรรคกิจประชาชน นอกจากนั้นแล้ว ช่วงเวลาดังกล่าวยังสะท้อนถึงการเสริมสร้างความแข็งแกร่งของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว โดยเห็นได้จากการใช้มาตรการเชิงกว้างต่าง ๆ เพื่อขจัดขัดขวางฝ่ายค้านและคู่แข่งทางการเมือง และช่วงสุดท้าย คือ (3) ช่วงก่อร่างสร้างความแข็งแกร่งในรัฐสภา ครอบคลุมตั้งแต่พรรคแรงงานมีผู้นำพรรคคนที่ 3 จนถึงปัจจุบัน อันเป็นช่วงเวลาที่พรรคแรงงานพัฒนาเติบโตอย่างมั่นคงแข็งแกร่งในฐานะพรรคฝ่ายค้านที่มีความรับผิดชอบจนสร้างประวัติศาสตร์การเมืองได้หลายต่อหลายครั้ง ขณะเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นถึงการปรับตัวของพรรคกิจประชาชนท่ามกลางการเติบโตของพรรคฝ่ายค้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ช่วงบุกเบิก (ค.ศ. 1957 - ค.ศ. 1971)

พรรคแรงงานก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1957 โดยนักการเมืองที่มีความสามารถและมากประสบการณ์อย่าง เดวิด มาร์แชลล์ (David Marshall) อดีตนายความชั้นนำและมุขมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ ที่ต้องการสร้างฐานการเมืองในการขับเคลื่อนสู่การปลดแอกจากอาณานิคมอังกฤษ รวมถึงเพื่อเปิดพื้นที่ในการสร้างอิทธิพลและความเป็นอิสระให้กับสหภาพแรงงาน (Chan, 1976) หนึ่งเดือนภายหลังจากก่อตั้ง สิงคโปร์จัดการเลือกตั้งสภาเมือง (City Council) ซึ่งเปรียบเหมือนสนามซ้อมสำหรับพรรคการเมืองต่าง ๆ ก่อนหน้าการเลือกตั้งทั่วไปที่จะจัดขึ้นในปี ค.ศ. 1959 พรรคแรงงานถือว่าทำได้ดี โดยได้ที่นั่งในสภาเมืองจำนวน 3 ที่นั่ง จากที่ส่งผู้สมัครทั้งหมด 4 ที่นั่ง อย่างไรก็ตาม เมื่อการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1959 มาถึง พรรคแรงงานกลับไม่ประสบความสำเร็จ โดยแม้จะส่งผู้สมัครลงเลือกตั้งเพียงไม่กี่เขตแต่ก็ไม่สามารถชนะเลือกตั้งได้เลยแม้แต่นั่งเดียว ประเด็นสำคัญคือในระหว่างหาเสียงเลือกตั้ง มาร์แชลล์ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของพรรคฝ่ายค้านในการทำหน้าที่วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล รวมถึงการเป็นปากเป็นเสียงให้กับชนกลุ่มน้อย ที่สุดแล้วมาร์แชลล์ก็ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาในการเลือกตั้งซ่อมปี ค.ศ. 1961 อันเป็นเวลาที่สิงคโปร์กำลังได้เถียงกันในเรื่องการเข้าร่วมกับสหพันธรัฐมาเลเซีย โดยประเด็นดังกล่าวนำไปสู่ความขัดแย้งรุนแรงภายในพรรคแรงงาน จนเป็นเหตุให้มาร์แชลล์ต้องลาออกจากพรรคในเดือนมกราคม ค.ศ. 1963 (Mutalib, 2004) ต่อมากลางเดือนกันยายน สิงคโปร์ได้เข้าร่วมสหพันธรัฐมาเลเซียอย่างเป็นทางการท่ามกลางประเด็นความขัดแย้งต่าง ๆ หลังจากนั้นเพียง 5 วัน สิงคโปร์ก็จัดการเลือกตั้งขึ้น โดยถือเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกและเพียงครั้งเดียวที่จัดขึ้นในขณะที่สิงคโปร์เป็นส่วนหนึ่งของมาเลเซีย ผลเลือกตั้งปรากฏว่า พรรคกิจประชาชนกวาดที่นั่งในรัฐสภาไปได้ถึง 37 ที่นั่งจากทั้งหมด 51 ที่นั่ง ขณะที่คู่แข่ง

สำคัญอย่าง พรรคบาร์ซันโซเซียลิส (Barisan Sosialis) ได้ไป 13 ที่นั่ง (Chan, 1976) ทั้ง ๆ ที่สมาชิกพรรคโดนกวาดล้าง กัดกันอย่างหนักจากรัฐบาล อีก 1 ที่นั่งที่เหลือเป็นของพรรคสหประชาชน (United People's Party) ในปี ค.ศ. 1965 สิงคโปร์ โดนขับออกจากสหพันธรัฐมาเลเซียและประกาศจัดตั้งเป็นรัฐอิสระ หลังเกิดเหตุจลาจลทางเชื้อชาติระหว่างชุมชนชาวจีน และมาเลย์ สิงคโปร์จัดการเลือกตั้งครั้งต่อมาในปี ค.ศ. 1968 ซึ่งถือเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกนับตั้งแต่ประกาศเอกราช ท่ามกลางการคว่ำบาตรไม่เข้าร่วมการเลือกตั้งของพรรคบาร์ซันโซเซียลิส การคว่ำบาตรดังกล่าวส่งผลให้พรรคกิจประชาชน กวาดที่นั่งทั้งหมดในรัฐสภาจำนวน 58 ที่นั่ง อันเป็นจุดเริ่มต้นของการเสริมสร้างอำนาจทางการเมืองของพรรคกิจประชาชน รวมถึงสถาปนาระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ที่ซึ่งพรรคกิจประชาชนได้กลายมาเป็นพรรคการเมือง เดียวที่ศักยภาพมากพอที่จะคว่ำชัยชนะในการเลือกตั้ง (Singh, 2017)

จากที่นำเสนอข้างต้นจะเห็นได้ว่า ช่วงริเริ่มบุกเบิกเป็นช่วงเวลาอันยากลำบากสำหรับพรรคแรงงาน เนื่องจาก พ่ายแพ้เลือกตั้งมาตลอด มีหน้าซ้ายยังต้องเผชิญปัญหาความขัดแย้งภายใน แต่ก็สะท้อนถึงศักยภาพความสามารถ ภาวะผู้นำและความเป็นดาวเด่นของหัวหน้าพรรคอย่างมาร์แชลล์ ขณะที่บรรยากาศการเมืองสิงคโปร์จากเดิมที่มีความ หลากหลายและเป็นพหุนิยมกำลังแปรเปลี่ยนไปสู่การเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่ซึ่งพรรครัฐบาลอาศัยอำนาจรัฐ ในการสร้างความได้เปรียบและควบคุมการรบพรรคฝ่ายค้าน

2. ช่วงหัวหมู่ทะลวงฟัน (ค.ศ. 1971 - ค.ศ. 2001)

พรรคแรงงานไม่ได้ดำเนินกิจกรรมใด ๆ เลย นับตั้งแต่มาร์แชลล์ลาออกไป กระทั่งในปี ค.ศ. 1971 ที่โจชัว เบนาจามิน เจยาเรตน์ (J.B. Jeyaretnam) เข้ามาดำรงตำแหน่งผู้นำพรรค โดยก่อนจะเข้าสู่การเมือง เจยาเรตน์เคยดำรงตำแหน่ง สำคัญ ๆ มาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นทนายความ นายทะเบียนศาลและผู้พิพากษา พรรคแรงงานกลับมามีความพร้อมและ ความมั่นใจอีกครั้งในการเลือกตั้งที่จะจัดขึ้นในปี ค.ศ. 1972 โดยพรรคได้ออกคำแถลงนโยบาย 14 ประการ เพื่อเรียกเสียง สนับสนุนจากประชาชน อันประกอบไปด้วยการฟื้นฟูสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบ ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายทุกฉบับที่อนุญาตให้มีการจับกุมคุมขังโดยปราศจากการพิจารณาคดี ยกเลิกการรวบอำนาจของฝ่ายบริหาร การนำระบบการพิจารณาคดีแบบลูกขุนกลับมาใช้ การเพิ่มสวัสดิการให้กับประชาชน พร้อมกับการลดงบประมาณทางทหารและค่าใช้จ่ายของรัฐบาล คำแถลงนโยบายดังกล่าวได้รับความนิยมเนื่องจาก สาธารณชนกำลังเริ่มวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลพรรคกิจประชาชนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ความพยายามของ พรรคแรงงานกลับไม่บรรลุผล พรรคประสบความพ่ายแพ้เรื่อยมา กระทั่งในปี ค.ศ. 1981 ที่เจยาเรตน์ชนะการเลือกตั้งซ่อม ในเขตแอนสัน (Anson) และกลายเป็นสมาชิกสภาผู้แทนจากพรรคฝ่ายค้านคนแรกของสิงคโปร์นับตั้งแต่ประกาศเอกราช (Mutalib, 2004) ถือเป็นการยุติการการผูกขาดที่นั่งทั้งหมดในรัฐสภาของพรรคกิจประชาชน (Barr, 2003) ทั้งยังเป็น จุดเริ่มต้นของพัฒนาการทางการเมืองของสิงคโปร์ด้วย (Mutalib, 2004) เจยาเรตน์ชนะเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียง 51.9 เปอร์เซ็นต์ ในการเลือกตั้งซ่อมซึ่งจัดขึ้นหลังจากที่ เดวัน เนร์ (Devan Nair) จากพรรคกิจประชาชนลาออกจากตำแหน่งเพื่อ ไปดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ชัยชนะดังกล่าวของเจยาเรตน์ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความไม่พอใจของประชาชนใน ประเด็นเรื่องที่อยู่อาศัย เนื่องจากก่อนหน้านี้ชาวบ้านจำนวนนับพันเพิงโดนเวนคืนที่ดิน โดยถูกขับไล่ออกจากที่อยู่อาศัย ของตัวเองเพื่อนำที่ดินไปใช้สำหรับการสร้างศูนย์รองรับผู้บรรจุน้ำ (ตู้คอนเทนเนอร์) ก่อปรกับปัญหาราคาข้าวสูง

สาธารณูปโภคพื้นฐานและบริการสาธารณสุขเพิ่มสูงขึ้น (Chan, 1982) แม้จะเป็นฝ่ายค้านเพียงคนเดียวในสิงคโปร์ แต่เจาเรตน์ก็ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้อย่างแข็งขันแบบหัวหม่ทะลวงฟัน โดยได้อภิปรายตรวจสอบการบริหารประเทศของรัฐบาลพรรคกิจประชาชนในด้านต่าง ๆ (Barr, 2003) อย่างไรก็ตาม เส้นทางความเป็นนักการเมืองฝ่ายค้านของเจาเรตน์ไม่ได้ราบรื่น เจาเรตน์ต้องเผชิญกับการตอบโต้อย่างแข็งกร้าวจากฝ่ายรัฐบาล โดยในปี ค.ศ. 1982 เจาเรตน์ถูกลงโทษด้วยการประณามตักเตือนในความผิดฐานไม่ชี้แจงผลประโยชน์ทับซ้อนทางการเงินกรณีการทำหน้าที่เป็นทนายความแก้ต่างในคดีความที่ตัวเองหยิบยกขึ้นมาอภิปรายในรัฐสภา (Kurohi, 2021)

มาถึงการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1984 ซึ่งมีความสำคัญอย่างมากต่อภูมิทัศน์ทางการเมืองของสิงคโปร์ยิ่งกว่าเมื่อปี ค.ศ. 1981 พรรคแรงงานได้ชูนโยบายเพื่อสร้างสังคมใหม่ที่ใส่ใจดูแลกัน โดยเน้นที่โครงการสวัสดิการสังคมและส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน ผลการเลือกตั้งปรากฏว่าพรรคกิจประชาชนครองเสียงข้างมากได้เช่นเคย โดยกวาดที่นั่งในรัฐสภาไปได้ 77 ที่นั่ง จากทั้งหมด 79 ที่นั่ง แต่ก็สร้างความประหลาดใจเมื่อต้องเสีย 2 ที่นั่งในรัฐสภาให้กับเจาเรตน์จากพรรคแรงงานและเชื่อมชิดจากพรรคประชาธิปไตยสิงคโปร์ นอกจากนั้นแล้ว คะแนนความนิยมของพรรคกิจประชาชนยังร่วงลงมาอยู่ที่ 64.8 เปอร์เซ็นต์ จาก 77.7 เปอร์เซ็นต์ ในปี ค.ศ. 1980 ผลเลือกตั้งดังกล่าวถือเป็นความพ่ายแพ้อย่างหนักของพรรคกิจประชาชนนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1963 ผลเลือกตั้งดังกล่าวบ่งบอกว่า คนรุ่นใหม่อยากเห็นความเปลี่ยนแปลงและต้องการให้รัฐบาลเปิดกว้างและผ่อนปรนมากขึ้น นอกจากนั้นแล้ว ยังตอกย้ำผลสะท้อนด้านลบต่อข้อเสนอนโยบายบางประการของรัฐบาล เช่น ข้อเสนอการยืดอายุการถอนเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพส่วนกลาง (Central Provident Fund) จาก 55 ปี เป็น 60 ปี ในการเลือกตั้งครั้งนี้ เอ็ม พี ดี เนร์ (M.P.D. Nair) จากพรรคแรงงานยังได้รับการเสนอชื่อเป็นสมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้ง¹ (Non – Constituency Members of Parliament: NCMPs) ด้วย (Hiok, 1985)

ภายนอกรัฐสภาเจาเรตน์และพรรคแรงงานยังคงต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่ถาโถมเข้ามา โดยถูกดำเนินคดีเพิ่มเติมในความผิดฐานเผยแพร่บัญชีการเงินของพรรคอันเป็นเท็จ จนในปี ค.ศ. 1986 เจาเรตน์ถูกตัดสิทธิจากการเป็นสมาชิกรัฐสภาตามคำพิพากษา จากกรณีดังกล่าว เจาเรตน์ได้พยายามขออุทธรณ์แต่ไม่เป็นผล ส่งผลให้ถูกปรับเงิน 5,000 ดอลลาร์ ทั้งยังถูกจำคุกเป็นเวลา 1 เดือน เป็นเหตุให้ต้องพ้นจากตำแหน่งสมาชิกรัฐสภาและถูกตัดสิทธิลงสมัครเลือกตั้งเป็นเวลา 5 ปี (Crossette, 1986) ถัดมาในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1991 พรรคกิจประชาชนได้ที่นั่งในรัฐสภาจำนวน 77 ที่นั่ง โดยเสีย 3 ที่นั่งในรัฐสภาให้กับพรรคประชาธิปไตยสิงคโปร์ และอีก 1 ที่นั่งให้กับโลเตียเคียง (Low Thia Khian) จากพรรคแรงงาน ผลเลือกตั้งสร้างความตกตะลึงให้กับพรรคกิจประชาชนอย่างมาก เนื่องจากเป็นความพ่ายแพ้ครั้งเลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1963 Mutalib (1992) อธิบายว่า ผลเลือกตั้งดังกล่าวเป็นผลมาจาก 2 ปัจจัยสำคัญ ได้แก่ (1) ปัจจัยภายนอก และ (2) ปัจจัยภายในของพรรคฝ่ายค้าน โดยปัจจัยภายนอกเป็นผลมาจากคะแนนความนิยมต่อ

¹ ทั้งนี้ สมาชิกสภาผู้แทนประเภทดังกล่าวที่เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1984 เป็นหนึ่งนวัตกรรมการเลือกตั้งที่รัฐบาลกำหนดขึ้นเพื่อตอบสนองเสียงเรียกร้องของประชาชนที่ต้องการให้มีฝ่ายค้านในรัฐสภามากขึ้น โดยเป็นการแต่งตั้งผู้สมัครเลือกตั้งจากพรรคฝ่ายค้านที่แพ้การเลือกตั้งแต่ได้คะแนนเสียงสูงสุดไม่เกิน 3 คน อย่างไรก็ตาม สมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้งนี้สามารถอภิปรายในรัฐสภาได้แต่ไม่สามารถออกเสียงในการอภิปรายไม่ไว้วางใจ การแก้ไขรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินได้ (Mauzy & Milne, 2022)

พรรคกิจประชาชนที่ตกต่ำลงนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา กอปรกับปัญหาค่าครองชีพเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะค่าที่อยู่อาศัยและคมนาคมขนส่ง นอกจากนั้น ยังมีประเด็นในพื้นที่ด้วย เนื่องจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่ไม่พอใจการทำงานของผู้แทนราษฎรจากพรรคกิจประชาชน สำหรับปัจจัยภายในของพรรคฝ่ายค้าน ในการเลือกตั้งครั้งนี้พรรคแรงงานอาศัยกลยุทธ์สำคัญ คือ การรณรงค์ให้เห็นถึงความสำคัญจำเป็นของพรรคฝ่ายค้าน โดยนำเสนอว่าการมีฝ่ายค้านในรัฐสภามากขึ้นก็จะทำให้สิงคโปร์มีอิสระเสรีภาพมากขึ้นตามไปด้วย บวกกับการชูประเด็นปากท้องในการรณรงค์หาเสียงโดยเฉพาะเรื่องค่าครองชีพ นอกจากนั้นแล้ว กระแสความต้องการให้มีสมาชิกรัฐสภาจากพรรคฝ่ายค้านที่ส่งสมขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1984 โดยเฉพาะในกลุ่มคนรุ่นใหม่สิงคโปร์ได้เพิ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับกระแสนิยมในระดับสากลที่เรียกร้องให้รัฐบาลมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น อีกหนึ่งปัจจัยภายในพรรคฝ่ายค้าน คือ พรรคฝ่ายค้านมีความร่วมมือที่ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะพรรคแรงงานและพรรคประชาธิปไตยสิงคโปร์ในการส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเฉพาะในบางพื้นที่ตามยุทธศาสตร์ Chin (1997) อธิบายเพิ่มเติมว่า พรรคฝ่ายค้านผู้เลือกตั้งครั้งนี้ด้วยการหลีกเลี่ยงไม่เผชิญหน้าทำทนายกับพรรคกิจประชาชนโดยตรง จึงได้ทำเหมือนเป็นการเลือกตั้งซ่อมโดยส่งผู้สมัครลงเลือกตั้งเพียงไม่กี่เขต ส่งผลให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมั่นใจว่าพรรคกิจประชาชนจะได้เป็นรัฐบาลต่อ เนื่องจากพึงพอใจในผลงานด้านเศรษฐกิจที่ประสบความสำเร็จ แต่ในเวลาเดียวกันก็สามารถสนับสนุนฝ่ายค้านได้ สำหรับโเลเตียเคียงได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนในเขตเฮอแกง (Hougang) ได้สำเร็จในการเลือกตั้งครั้งนี้ เนื่องมาจากอัตลักษณ์ความเป็นแต่จิวและย่านเศรษฐกิจแบบชนบท กอปรกับบุคลิกส่วนตัวของโเลเตียเคียง ประเด็นปัญหาในพื้นที่ รวมถึงปฏิริยาความไม่พึงพอใจต่อนโยบายด้านเศรษฐกิจและสังคมของรัฐบาล (Chan, 2021)

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งถัดมาในปี ค.ศ. 1997 รัฐบาลพรรคกิจประชาชนสามารถกลับมาทวงชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่อีกครั้ง โดยกวาดที่นั่งในรัฐสภาไปได้ 81 ที่นั่ง จากทั้งหมด 83 ที่นั่ง มีตัวแทนจากพรรคฝ่ายค้านเพียง 2 คนเท่านั้นที่ชนะเลือกตั้ง คือ เขียมซี้ตงจากพรรคประชาธิปไตยสิงคโปร์และโเลเตียเคียงจากพรรคแรงงาน ชัยชนะของพรรคกิจประชาชนในครั้งนี้เป็นผลมาจาก 5 ปัจจัย คือ (1) ข้อได้เปรียบของการเป็นรัฐบาล โดยเฉพาะผลงานการพัฒนาทางเศรษฐกิจเป็นที่ประจักษ์ (2) การที่สื่อนำเสนอมุมมองด้านลบของฝ่ายค้าน (3) การที่รัฐบาลชูนโยบายพัฒนาปรับปรุงการเคหะแห่งชาติ (4) การเปลี่ยนแปลงเขตเลือกตั้งที่สร้างความได้เปรียบให้กับพรรคกิจประชาชน และ (5) ความแตกแยกที่เกิดขึ้นภายในพรรคฝ่ายค้าน (Chin, 1997) สำหรับพรรคแรงงานได้เสนอคำขวัญประจำการเลือกตั้งครั้งนี้ว่า “อำนาจเป็นของประชาชน” พร้อมกับเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่สิงคโปร์ต้องมีฝ่ายค้านในการตรวจสอบถ่วงดุลรัฐบาล ทั้งยังได้เรียกร้องให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งทำให้สิงคโปร์กลายเป็นประชาธิปไตย สำหรับผลการเลือกตั้งครั้งนี้ โเลเตียเคียงสามารถครองตำแหน่งได้เป็นสมัยที่ 2 โดยคะแนนความนิยมเพิ่มขึ้นจากการเลือกตั้งครั้งก่อน ทั้งยังเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียวจากทั้งหมด 14 คน ของพรรคแรงงานที่ได้รับเลือกตั้ง ความสำเร็จดังกล่าวของโเลเตียเคียงเป็นผลมาจากการทำงานในพื้นที่ซึ่งได้รับความชื่นชมจากประชาชน ถึงขนาดว่าพรรคกิจประชาชนเองยังไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์ตำหนิ (Li & Eklit, 1999) ขณะที่เจยาเรตน์มที่กลับสู่สนามเลือกตั้งอีกครั้งแต่ก็พ่ายแพ้ต่อทีมผู้สมัครจากพรรคกิจประชาชนไปอย่างฉิวเฉียด เจยาเรตน์มจึงได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้ง แม้จะชนะอย่างถล่มทลาย แต่ภายหลังการเลือกตั้งพรรคกิจประชาชนยังคงเดินหน้าจัดการกับพรรคฝ่ายค้าน โดยเฉพาะเจยาเรตน์มที่โดนดำเนินคดีฐานหมิ่นประมาทเพิ่มอีก เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการที่พรรคกิจประชาชนใช้กระบวนการยุติธรรมในการจัดการกับผู้ที่ทำทนายอำนาจ (Chin, 1997)

ดังจะเห็นได้ว่า พัฒนาการช่วงนี้เป็นช่วงที่พรรคแรงงานมีผู้แทนราษฎรสมัยละเพียงคนเดียวที่ทำหน้าที่แบบหัวหมู ทะลวงฟันท่ามกลางเสียงท้วงติงของพรรคกิจประชาชน นอกจากนั้นแล้ว ยังสะท้อนถึงแนวทางและความสำเร็จของพรรคแรงงานในการสรรหาบุคลากรอย่างโลเตียเคียงเข้ามาเสริมทัพทดแทนเจยาเรตน์มได้สำเร็จ โดยแม้จะเป็นก้าวเล็ก ๆ แต่ก็ยังเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการเติบโตของพรรค พัฒนาการช่วงนี้ยังฉายให้เห็นภาพความแข็งแกร่งและเข้มงวดของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่รัฐบาลพรรคกิจประชาชนดำเนินการกดดันปราบปรามคู่แข่งจากพรรคฝ่ายค้าน ถึงกระนั้นก็ได้เห็นพลวัตของรัฐบาลพรรคที่ปฏิบัติต่อผู้นำพรรคแรงงานแตกต่างกัน โดยเจยาเรตน์มซึ่งมีบุคลิกลักษณะแข็งแกร่ง ยอมหักไม่ยอมงอ ต้องเผชิญกับมาตรการกดดันอย่างหนักจากรัฐบาล ไม่เหมือนกับโลเตียเคียงซึ่งมีบุคลิกลักษณะนุ่มนวลกว่า รัฐบาลจึงไม่ได้ดำเนินมาตรการหรือมีท่าทีที่แข็งแกร่งตอบโต้

3. ช่วงก่อร่างสร้างความแข็งแกร่งในรัฐสภา (ค.ศ. 2001 - ปัจจุบัน)

ปี ค.ศ. 2001 เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญขึ้นภายในพรรคแรงงาน เมื่อเจยาเรตน์มถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เข้าร่วมการเลือกตั้งอีกครั้งหลังจากถูกประกาศให้เป็นบุคคลล้มละลายเนื่องจากไม่สามารถชำระค่าเสียหายในคดีหมิ่นประมาทให้กับสมาชิกพรรคกิจประชาชนที่ฟ้องร้องดำเนินคดีได้ โลเตียเคียงจึงได้ก้าวขึ้นมาดำรงตำแหน่งผู้นำพรรคคนใหม่ โดยโลเตียเคียง มีบุคลิกท่าทางนุ่มนวลกว่าเจยาเรตน์ม ได้รับการเคารพยกย่องและทะนุถนอมจากรัฐบาลพรรคกิจประชาชน ในฐานะสมาชิกผู้แทนราษฎรจากฝ่ายค้านที่มีความรับผิดชอบ ไม่เหมือนอย่างเจยาเรตน์มที่ได้รับการปฏิบัติ (Barr, 2003) นอกจากนี้จะมีการเปลี่ยนผ่านผู้นำแล้ว ในปีเดียวกันพรรคแรงงานยังมีกลุ่มคนเลือดใหม่เข้ามาในเป็นทีมบริหารพรรค ทั้งยังมีการปรับปรุงโครงสร้างองค์กรเพื่อเสนอตัวเป็นทางเลือกที่น่าเชื่อถือให้กับประชาชนสิงคโปร์ (Workers' Party, n.d.) ในการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2001 ที่จัดขึ้นท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจถดถอยทั่วโลก พรรคกิจประชาชนยังคงเป็นฝ่ายได้จัดตั้งรัฐบาลเช่นเคย ขณะที่พรรคฝ่ายค้านกำลังแตกแยกและอ่อนแออย่างมาก เนื่องจากไม่สามารถสร้างความร่วมมือระหว่างกัน การสูญเสียดาวเด่นอย่างเจยาเรตน์ม รวมถึงการขาดนโยบายที่เข้มแข็ง ผลเลือกตั้งปรากฏว่า พรรคแรงงานชนะเลือกตั้งได้เพียง 1 ที่นั่งเท่านั้นจากโลเตียเคียงที่ยังคงรักษาที่นั่งเดิมในเขตเฮกังได้เป็นสมัยที่ 3 (Huxley, 2002) ไม่ต่างจากการเลือกตั้งทั่วไป ครั้งต่อมาในปี ค.ศ. 2006 ที่พรรคกิจประชาชนยังคงครองชัยชนะอย่างท่วมท้น ขณะที่พรรคแรงงานก็รักษาฐานที่นั่งเดิมในเขตเฮกังได้เป็นสมัยที่ 4 จากโลเตียเคียง ที่เพิ่มเติมขึ้นมาคือ ซิลเวีย ลิม (Sylvia Lim) จากพรรคแรงงาน ได้รับเสนอชื่อเป็นสมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้ง ถึงกระนั้น นักวิชาการก็มองว่า พรรคแรงงานคือผู้ชนะตัวจริงในการเลือกตั้งครั้งนี้เนื่องจากพ่ายแพ้อย่างฉิวเฉียดในการเลือกตั้งแบบกลุ่ม (Group Representation Constituency: GRC) ในเขตอัลจูเนด (Aljunied) จนกว่าที่นั่งในรัฐสภาแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้งเพิ่มอีก 1 เก้าอี้ สะท้อนให้เห็นว่า โลเตียเคียงในฐานะผู้นำพรรคมีความสามารถในการกอบกู้พรรคกลับมาอีกครั้ง พรรคแรงงานจึงกลายเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่น่าจับตามองอย่างมากในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งหน้า (Chin, 2007)

และแล้วก็เป็นที่นักวิชาการคาดหมาย เมื่อการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2011 มาถึง ผลปรากฏว่าพรรคแรงงานสร้างประวัติศาสตร์การเมืองสิงคโปร์ได้สำเร็จ เริ่มจากคว้าชัยชนะในการเลือกตั้งแบบทีมได้สำเร็จเป็นครั้งแรกในเขตอัลจูเนด ส่งผลให้มีผู้แทนราษฎรจากพรรคฝ่ายค้านมากกว่า 4 คน เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์สิงคโปร์ โดยในทีมประกอบด้วย โลเตียเคียง, ซิลเวีย ลิม, เฉินโชเหมา (Chen Show Mao), ปริตัม ซิงห์ (Pritam Singh) และมุฮัมมัด ไฟซัล อับดุล มานาป

(Muhamad Faisal bin Abdul Manap) ความสำเร็จของพรรคแรงงานไม่หยุดอยู่เพียงเท่านั้น หยาว ชิน เหลียง (Yaw Shin Leong) ก็ชนะเลือกตั้งในเขตเฮอแก้งด้วย ขณะที่เจอราร์ด เกียม (Gerald Giam) และยี่เจินจง (Yee Jenn Jong) จากพรรคแรงงานได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้งอีกด้วย การเลือกตั้งในครั้งนี้ทำให้พรรคแรงงานคว้าที่นั่งในรัฐสภาได้รวม 8 ที่นั่ง ที่สำคัญคือถือเป็นความสำเร็จยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ที่สุดของพรรคแรงงาน (Woon, 2017) ทั้งนี้ การเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2011 นี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นการเลือกตั้งอินเทอร์เน็ต เนื่องจากการผ่อนปรนกฎระเบียบในการรณรงค์หาเสียงออนไลน์ส่งผลให้พรรคการเมืองฝ่ายค้านสามารถเข้าถึงประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในวงกว้างมากขึ้น (Portmann, 2011) อีกปัจจัยหนึ่ง คือ การที่พรรคแรงงานสามารถเสริมสร้างความน่าเชื่อถือของพรรคด้วย 3 แนวทางสำคัญ คือ การพัฒนาภาพลักษณ์ของพรรค การเข้าถึงรากหญ้า และส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีความน่าเชื่อถือและประวัติการศึกษาดี (Ong & Tim, 2014) ที่สำคัญแนวทางการรณรงค์ให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเห็นถึงความสำคัญของพรรคฝ่ายค้านในระบบการเมืองยังคงได้ผลในการเลือกตั้งครั้งนี้ โดยพรรคแรงงานได้ชูนโยบาย “การมุ่งสู่รัฐสภาชั้นนำระดับโลก” โดยเฉพาะโละเตียเคียงได้เปรียบเทียบให้เห็นภาพถึงบทบาทการทำหน้าที่ของฝ่ายค้านในฐานะผู้ช่วยคนขับซึ่งต้องคอยตบหน้าคนขับรถที่ขับออกนอกเส้นทาง เผลอหลับ หรือขับรุดหวิดเสีย การเปรียบเทียบให้เห็นภาพเช่นนี้มีอิทธิพลและช่วยโน้มน้าวใจผู้มีสิทธิเลือกตั้ง (Tan, 2012) ปรากฏการณ์ความสำเร็จของพรรคแรงงานในการเลือกตั้งครั้งนี้ ทำให้สื่อมวลชนและนักวิชาการถึงกับคาดการณ์ถึง “ความปกติใหม่” (New Normal) ซึ่งหมายถึงบรรยากาศการเมืองแบบใหม่ที่ซึ่งรัฐบาลพรรคกิจประชาชนจากที่เคยครอบงำอำนาจกำลังต้องเผชิญกับความท้าทายที่ถาโถมมากยิ่งขึ้นจากพลเมืองและพรรคการเมืองฝ่ายค้าน (Ong & Tim, 2014)

ถัดมาในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2015 พรรคแรงงานได้นำเสนอกว่า 130 นโยบาย โดยครอบคลุมนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ การปรับปรุงระบบเกษียณให้มีความเหมาะสม การสร้างระบบการศึกษาที่เท่าเทียมและเป็นของร่วมกัน การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้มีคุณภาพและราคาเหมาะสม รวมถึงการทำให้บ้านเคหะมีราคาถูกและเข้าถึงได้มากขึ้น นอกจากนี้พรรคแรงงานยังได้ริเริ่มแอปพลิเคชันมือถือชื่อ “ข่าวสารพรรคแรงงาน” (WP News) เพื่อให้สาธารณชนเข้าถึงข่าวสารและข้อมูลผู้สมัครได้ตลอดเวลาด้วย (Yng & Ng, 2015) ผลเลือกตั้งครั้งนี้พลิกความคาดหมายเนื่องจากพรรคกิจประชาชนสามารถกลับมากวาดชัยชนะอย่างถล่มทลาย โดยกวาดที่นั่งในรัฐสภาไป 83 ที่นั่งจากทั้งหมด 89 และได้คะแนนเสียงมากเกือบถึง 70 เปอร์เซ็นต์ ขณะที่พรรคแรงงานซึ่งทำได้ไม่เลวเมื่อเทียบกับพรรคฝ่ายค้านอื่น ๆ ในการสรรหาผู้สมัครเลือกตั้งที่มีคุณภาพ (Er, 2015) ได้คะแนนเสียงลดลงเล็กน้อย โดยยังคงครองที่นั่งในเขตเลือกตั้งแบบเดียวในเฮอแก้งและแบบทีม 5 คนในเขตอัลจูเนด รวม 6 ที่นั่ง บวกกับอีกสองที่นั่งในรัฐสภาแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้ง ผลการเลือกตั้งดังกล่าวยังเป็นการตอกย้ำความแข็งแกร่งให้กับระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์ ทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของสาธารณชนที่ต้องการเห็นฝ่ายค้านในรัฐสภา แต่ยังไม่พร้อมให้ฝ่ายค้านทำหน้าที่เป็นรัฐบาล (Singh, 2016) นอกจากนี้แล้ว นักวิชาการยังมองว่าพรรคกิจประชาชนได้อ่านสัญญาณจากรัฐพิธีศพของลีควนยู อดีตนายกรัฐมนตรีผู้ก่อตั้งประเทศ กอปรกับกิจกรรมฉลองครบรอบ 50 ปีการก่อตั้งประเทศ ที่ล้นแล้วแต่หลอมรวมอารมณ์ความรู้สึกของประชาชนในช่วงการเลือกตั้ง อีกทั้งเมื่อวิเคราะห์ในรายพื้นที่จะพบว่า ในเขตอัลจูเนดพรรคแรงงานยังคงครองฐานเสียงเดิมเอาไว้ได้แต่ก็ฉิวเฉียด ส่วนหนึ่งมาจากการถูกล่าวหาเรื่องการบริหารจัดการในพื้นที่ สะท้อนให้เห็นถึงพลังอำนาจของพรรครัฐบาลในการตรวจสอบพรรคแรงงานใน

ระดับรากหญ้า แต่แม้จะโดนกล่าวหาผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่ก็ยังคงให้โอกาสพรรคแรงงานในการทำหน้าที่ในรัฐสภาต่อไป (Er, 2015)

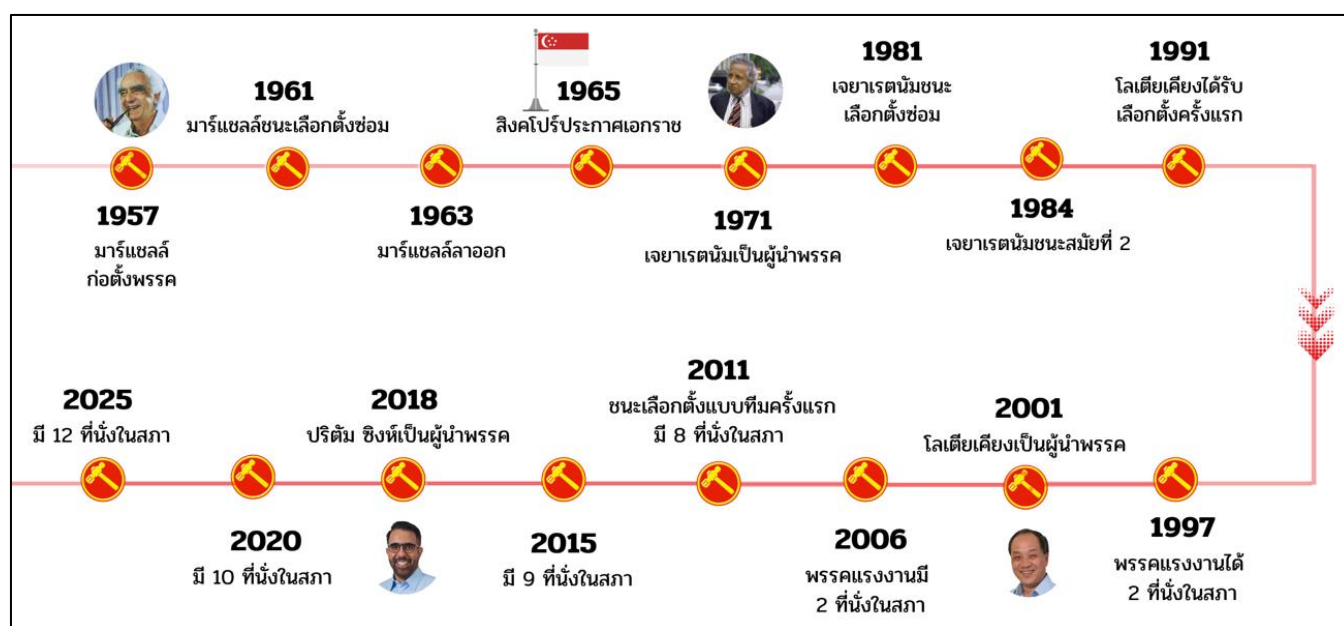
ปี ค.ศ. 2018 เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญภายในพรรคแรงงาน คือ การถ่ายโอนอำนาจภายในพรรคแรงงาน โดยปริตัม ซิงห์ (Pritam Singh) ซึ่งเป็นอดีตนายความได้ก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งเลขาธิการพรรคแรงงานต่อจากโลเตียเคียง ซึ่งดำรงตำแหน่งต่อเนื่องนาน 17 ปี ภายใต้การนำของโลเตียเคียง พรรคแรงงานได้ก้าวขึ้นมาเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่ประสบความสำเร็จที่สุดนับตั้งแต่สิงคโปร์ได้รับเอกราช (Sen et al., 2018) ยิ่งไปกว่านั้น ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลเตียเคียง คือ การทำให้พรรคการเมืองฝ่ายค้านดำรงอยู่ในรัฐสภาอย่างแข็งแกร่ง (Youjin, 2020) การถ่ายโอนอำนาจดังกล่าวดำเนินไปอย่างราบรื่น (Business Times, 2018) มีการวางแผนอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นการถ่ายเลือดใหม่ภายในพรรค (Party Renewal) โดยก่อนลงจากตำแหน่ง โลเตียเคียงได้เปิดโอกาสให้ซิลเวีย ลิม และปริตัม ซิงห์ ได้แสดงบทบาทและเป็นที่รู้จักของสาธารณชนมากขึ้น (Ibrahim, 2021) หรือย้อนกลับไปในปี ค.ศ. 2011 พรรคแรงงานได้เสนอชื่อ เจอร์ลด์ เกียม ซึ่งในเวลานั้นมีอายุเพียง 33 ปี เป็นสมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้งแทนที่สมาชิกพรรคที่มีความอาวุโส ส่วนหนึ่งเนื่องจากต้องการดึงดูดความสนใจจากคนรุ่นใหม่ โดยเฉพาะในช่วงอายุ 20-30 ปี (Theng, 2011)

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งถัดมาจัดขึ้นในปี ค.ศ. 2020 ท่ามกลางการระบาดของไวรัสโคโรนา (โควิด-19) ซึ่งถือเป็นวิกฤติเศรษฐกิจและสาธารณสุขครั้งรุนแรงที่สุดของสิงคโปร์ ในการเลือกตั้งดังกล่าว พรรคแรงงานสามารถสร้างประวัติศาสตร์อีกครั้งด้วยการคว้าที่นั่งในรัฐสภาไปได้ 10 ที่นั่ง จากการเลือกตั้งแบบทีมในเขตอัลจูเนดและเล็งคัง (Sengkang) รวมกับการเลือกตั้งแบบเดี่ยวในเขตเฮกัง ความสำเร็จดังกล่าวส่งผลให้ปริตัม ซิงห์ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้นำพรรคฝ่ายค้านอย่างเป็นทางการคนแรกของสิงคโปร์ โดยได้รับสิทธิพิเศษและทรัพยากรสนับสนุนต่าง ๆ จากรัฐบาล เช่น เอกสิทธิ์ในรัฐสภา การรับฟังข้อมูลด้านความมั่นคงและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ค่าตอบแทน สำนักงานและห้องประชุมในรัฐสภา รวมถึงผู้ช่วยที่สำคัญคือเป็นการทำให้การแสดงบทบาทของฝ่ายค้านมีความเป็นสถาบันเพื่อทำหน้าที่การตรวจสอบและถ่วงดุลตามรัฐธรรมนูญ (Tan, 2020) การเลือกตั้งครั้งนี้ นอกจากจะบ่งบอกว่าพรรคกิจประชาชนทำผลงานได้แย่ที่สุด เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่พรรคได้ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรต่ำกว่า 90% แล้ว (Tan, 2020) ยังบ่งบอกถึงความสำคัญของพรรคฝ่ายค้านในระบอบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวด้วย (Oliver & Ostwald, 2020) โดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งพึงพอใจบทบาทของพรรคฝ่ายค้านที่มีความน่าเชื่อถือ รับผิดชอบ และมีความซื่อสัตย์ (Tan, 2020) และสำหรับพรรคฝ่ายค้านโดยเฉพาะพรรคแรงงาน ผลการเลือกตั้งแสดงให้เห็นว่า พรรคแรงงานให้ความสำคัญเรื่องคุณภาพและคุณสมบัติของผู้สมัครรับเลือกตั้งโดยพรรคแรงงานค่อย ๆ ส่งเสริมความน่าเชื่อถือของตัวเองตลอดการเลือกตั้งที่ผ่านมา มาบวกกับการถ่ายโอนอำนาจอย่างราบรื่นภายในพรรค (Oliver & Ostwald, 2020)

ในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดปี ค.ศ. 2025 พรรคแรงงานยังคงเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่แข็งแกร่งที่สุด โดยยังคงครองชัยชนะในการเลือกตั้งแบบทีมในเขตอัลจูเนดและเล็งคัง รวมกับแบบเดี่ยวในเขตเฮกัง รวม 10 ที่นั่งในรัฐสภา นอกจากนั้นแล้ว พรรคแรงงานยังได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนแบบไม่สังกัดเขตเลือกตั้งอีก 2 ที่นั่ง รวมทั้งหมด 12 ที่นั่ง (Ong, 2025) ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2025 พรรคแรงงานนำเสนอนโยบาย 5 ด้าน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของชาวสิงคโปร์ โดยครอบคลุม (1) ปัญหาค่าครองชีพและความสามารถในการใช้จ่าย (2) การเติบโตและโอกาสทางเศรษฐกิจ (3) การมีส่วนร่วม

และความเท่าเทียม (4) ความรับผิดชอบและประชาธิปไตย รวมถึง (5) ความมั่นคงและภูมิรัฐศาสตร์ การเลือกตั้งดังกล่าว ยังคงแสดงถึงความแข็งแกร่งของพรรคแรงงานเมื่อเทียบกับพรรคฝ่ายค้านอื่น ๆ ทั้งยังคงตอกย้ำถึงมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เคยแสดงให้เห็นในการเลือกตั้งครั้งที่แล้วว่าความน่าเชื่อถือยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พรรคแรงงานประสบความสำเร็จเมื่อเทียบกับพรรคฝ่ายค้านอื่น ๆ (Ong, 2025) นอกจากนั้นแล้ว ยังคงมีปัจจัยอื่น ๆ เช่น คุณภาพของผู้สมัคร การเสริมสร้างแบรนด์ของพรรค ความน่าเชื่อถือของผู้สมัคร รวมถึงความสามารถของพรรคในการทำงานในพื้นที่ (Abdullah, 2025)

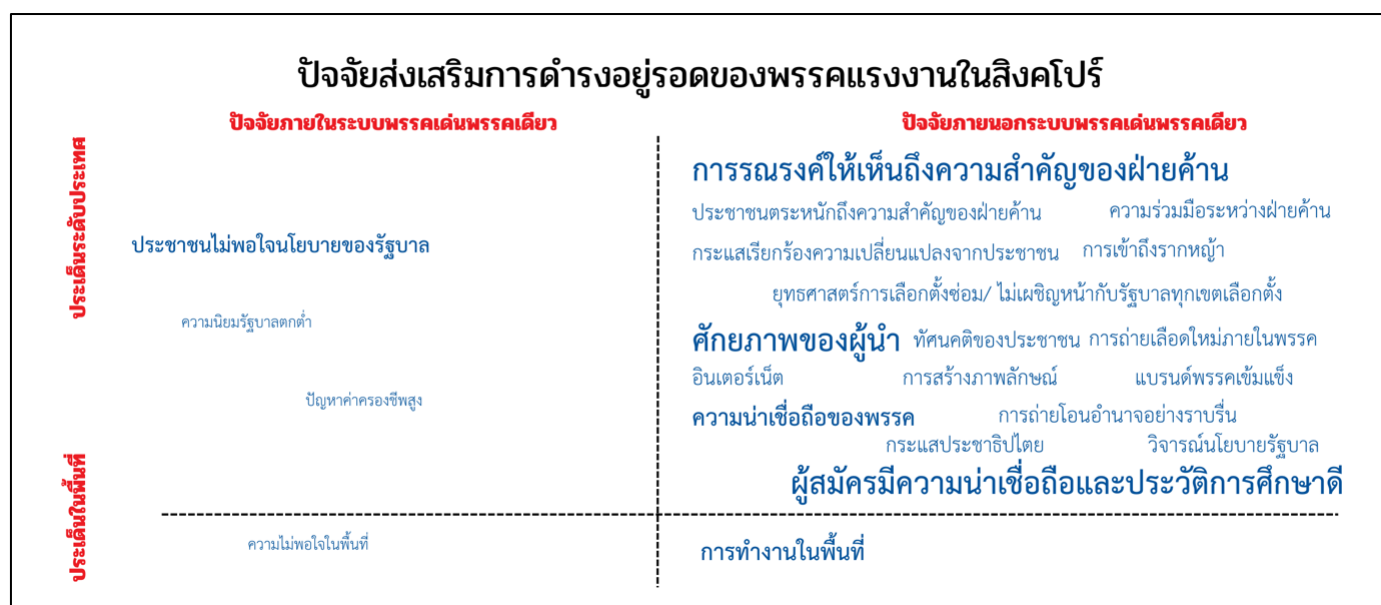
จากการศึกษาข้างต้นจะเห็นได้ว่า พัฒนาการช่วงนี้เป็นช่วงเวลาพรรคแรงงานพัฒนาเติบโตอย่างมั่นคงแข็งแกร่ง โดยเริ่มจากการสร้างฐานเสียงและสั่งสมความชอบธรรมทีละเล็กละน้อย จากนั้นก็ค่อย ๆ ขยายฐานเสียงเพิ่มเติม จนสร้างประวัติศาสตร์การเมืองได้สำเร็จหลายครั้ง นอกจากนั้น ยังเป็นเวลาที่พรรคแรงงานประสบความสำเร็จในการทำให้พรรคมีความเป็นสถาบันที่น่าเชื่อถือด้วยการรักษาที่นั่งในรัฐสภาได้อย่างต่อเนื่อง กระทั่งในปี ค.ศ. 2020 บริตัม ซิงห์ ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการจากนายกรัฐมนตรีให้ดำรงตำแหน่งผู้นำพรรคฝ่ายค้าน ซึ่งถือเป็นหนึ่งในโครงสร้างของรัฐสภาสิงคโปร์

รูปที่ 2 ลำดับเหตุการณ์สำคัญของพรรคแรงงาน (Timeline of Workers' Party)

การอยู่รอดของพรรคแรงงานในระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว

ภายใต้ระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่พรรคกิจประชาชนครอบงำอำนาจการเมืองต่อเนื่องหลายทศวรรษ จนทำให้ฝ่ายค้านตกอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบ ยากลำบากในการเจริญเติบโต และถูกทำให้เป็นชายขอบ ถึงกระนั้นพรรคแรงงานก็ได้กลายมาเป็นพรรคฝ่ายค้านที่อยู่รอดยาวนานที่สุดในประเทศ ผลศึกษาวิจัยพบว่า พรรคแรงงานสามารถรอดพ้นและดำรงอยู่ได้ด้วยปัจจัยจากภายในและภายนอกของระบบพรรคเด่นพรรคเดียว รวมถึงประเด็นระดับประเทศและในพื้นที่ ดังที่สรุปไว้ในรูปที่ 3 และรายละเอียด ดังต่อไปนี้

รูปที่ 3 ปัจจัยส่งเสริมการดำรงอยู่รอดของพรรคแรงงานในสิงคโปร์ (Key Factors in the survival of Workers' Party in Singapore)

ปัจจัยที่อยู่ภายในองคาพยพของระบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่เอื้อต่อการอยู่รอดของพรรคแรงงานส่วนใหญ่เกิดจากการดำเนินนโยบายของพรรคกิจประชาชนเอง โดยแม้จะประสบความสำเร็จในการบริหารประเทศ แต่ในบางช่วงเวลานโยบายของพรรคกิจประชาชนก็สร้างความไม่พอใจให้กับประชาชน เช่น โครงการสร้างศูนย์รองรับผู้บรรจุน้ำมันที่ต้องเวนคืนที่ดินจากประชาชนในปี ค.ศ. 1981 โดยความไม่พึงพอใจของประชาชนต่อมาตรการดังกล่าวได้กลายมาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เจียเรตนัมชนะการเลือกตั้งซ่อม ปัจจัยอื่น ๆ ที่อยู่ในองคาพยพของระบบพรรคเด่นพรรคเดียวซึ่งเอื้อต่อการดำรงอยู่ของพรรคแรงงาน คือ กระแสความนิยมรัฐบาลตกต่ำ รวมถึงปัญหาค่าครองชีพและค่าคมนาคมขนส่งเพิ่มสูงขึ้นจากนั้นแล้ว ยังมีปัจจัยในระดับพื้นที่ด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1991 ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเฮอกังไม่พอใจการทำงานของเจ้าของพื้นที่เดิมซึ่งสังกัดพรรคกิจประชาชน ส่งผลให้โหลเตียเคียงจากพรรคแรงงานได้รับเลือกตั้งเข้ามาทำหน้าที่แทน

ส่วนปัจจัยที่อยู่ภายนอกองคาพยพของระบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่เอื้อต่อการดำรงอยู่ของพรรคแรงงาน คือ ปัจจัยที่เป็นผลมาจากแนวทางและยุทธศาสตร์ของพรรคแรงงานเอง ที่สำคัญที่สุด คือ การรณรงค์ให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งตระหนักถึงความสำคัญจำเป็นของฝ่ายค้านในระบบรัฐสภา โดยปัจจัยดังกล่าวส่งผลให้พรรคแรงงานประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1991, 1997 และ 2011 รองลงมาคักยภาพความสามารถของผู้นำพรรค รวมถึงการสรรหาผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีความน่าเชื่อถือ โปรไฟล์และประวัติการศึกษาดี นำสังเกตว่าการสรรหาผู้สมัครที่มีคุณสมบัติเหมาะสมถือเป็นจุดแข็งสำคัญของพรรคกิจประชาชน บ่งบอกว่า พรรคแรงงานได้ใช้จุดแข็งของพรรคกิจประชาชนเองมาใช้ต่อสู้ นอกจากนั้นแล้วยังมีปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ การร่วมมือระหว่างพรรคฝ่ายค้าน การเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่เข้ามามีส่วนร่วม การใช้สื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างภาพลักษณ์และแบนด์ของพรรคให้เข้มแข็ง และการเข้าถึงประชาชนในระดับรากหญ้า ในระดับ

พื้นที่ การทำงานในเขตพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพถือเป็นอีกปัจจัยที่ส่งเสริมการอยู่รอดและการดำรงอยู่ของพรรคแรงงาน ดังเห็นได้จากการที่โลเตียเคียงสามารถรักษาพื้นที่เดิมในเขตเฮกส์ต่อเนื่อง 4 สมัย

และเมื่อพิจารณาตามช่วงวิวัฒนาการของพรรคแรงงานแล้ว จะพบว่าปัจจัยความอยู่รอดในแต่ละยุคสมัยมีลักษณะที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันออกไป โดยในช่วงบุกเบิกเริ่มต้นปัจจัยความอยู่รอดของพรรคแรงงานมาจากมาร์แชลล์ซึ่งเป็นผู้นำพรรคที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์การเมือง รวมถึงยุทธศาสตร์การเสนอตัวทำหน้าที่เป็นฝ่ายค้านในรัฐสภา ในขณะที่ปัจจัยของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวยังไม่เด่นชัดมากนัก เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์พรรคกิจประชาชนกำลังก่อร่างสถาปนาความได้เปรียบทางการเมือง กอปรกับเป้าหมายหลักของพรรครัฐบาลในช่วงเวลาดังกล่าวกำลังเล็งไปที่พรรคบาร์ซันโซเชี่ยลลิสต์ ถัดมาในช่วงหัวหมู่ทะลวงฟัน ความอยู่รอดของพรรคแรงงานเกิดจากทั้งปัจจัยภายในและภายนอกของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว สำหรับปัจจัยภายใน ได้แก่ กระแสความไม่พอใจรัฐบาลพรรคกิจประชาชน ความนิยมของรัฐบาลตกต่ำ รวมถึงปัญหาค่าครองชีพสูง ขณะที่ปัจจัยภายนอกของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว โดยหลักแล้วคือ ยุทธศาสตร์ของพรรคแรงงานในการโน้มน้าวให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเห็นถึงความสำคัญของการมีฝ่ายค้านในรัฐสภา ตลอดจนศักยภาพและความสามารถของผู้นำพรรค ส่วนปัจจัยรองลงมา ได้แก่ กระแสการเป็นประชาธิปไตยในระดับสากล เป็นต้น สุดท้ายในช่วงที่พรรคแรงงานก่อร่างสร้างความแข็งแกร่งในรัฐสภา ปัจจัยความอยู่รอดของพรรคแรงงานที่สำคัญยังคงเป็นยุทธศาสตร์ของพรรคที่ทำให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของฝ่ายค้าน ภาวะผู้นำ ความน่าเชื่อถือของพรรค ตลอดจนแนวโน้มที่ดีขึ้นในการสรรหาผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีความรู้ความสามารถ นอกจากนั้นแล้ว ในระดับท้องถิ่นการทำงานในพื้นที่ยังถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความอยู่รอดของพรรคแรงงานด้วย

ทั้งนี้ งานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่มักนำเสนอความเป็นพรรคเด่นพรรคเดียวที่ครอบงำการเมืองในสิงคโปร์ โดยเน้นที่จุดเริ่มต้น พัฒนาการความเป็นมา รวมถึงปัจจัยที่เอื้อต่อการดำรงสถานภาพการครอบงำทางการเมืองของพรรคกิจประชาชนในฐานะศูนย์กลางที่กำหนดภูมิทัศน์ทางการเมืองอันรวมถึงสภาพและความเป็นไปของพรรคฝ่ายค้าน เช่น ผลงานของ Bellows (1970) Chan (1976) Mauzy and Milne (2002) Tan (2010) Singh (2017) รวมถึง Oliver and Ostwald (2018) ส่วนที่เหลือเป็นการศึกษาเกี่ยวกับฝ่ายค้านโดยตรง แต่ก็มักจะเน้นที่อุปสรรคข้อบกพร่องต่าง ๆ ของพรรคฝ่ายค้าน เช่น งานของ Chan (1987) และ Mutalib (2004) และ Singh (2017) บางส่วนเลือกศึกษาประเด็นเฉพาะหรือเจาะจงในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง เช่น งานของ Khoo (2019) และ Chua (2020) อย่างไรก็ตาม แทบไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับการอยู่รอดของพรรคการเมืองฝ่ายค้านในฐานะองค์ประกอบสำคัญของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว งานวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นการเติมเต็มช่องว่างของงานวรรณกรรมด้วยข้อค้นพบที่ว่า พรรคแรงงานอยู่รอดมาได้เกือบ 7 ทศวรรษ เนื่องจากปัจจัยภายในและภายนอกของระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว ในบริบทสากล ระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในหลายประเทศมีความเปราะบางจนทำให้พรรคฝ่ายค้านเข้าสู่อำนาจได้สำเร็จหรือทำให้การเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวต้องสิ้นสุดและเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบการเมืองแบบหลายพรรค เช่น กรณีของเม็กซิโก ไต้หวัน และเกาหลีใต้ ในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ถึงต้นทศวรรษ 2000 พรรคฝ่ายค้านสามารถชนะเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีได้สำเร็จเป็นครั้งแรก Solinger (2001) ได้ชี้ให้เห็นว่าความน่าเชื่อถือและความสามารถในการโน้มน้าวใจประชาชนของผู้นำพรรคฝ่ายค้าน คือ 1 ใน 6 ปัจจัยเชิงโครงสร้างซึ่งเป็นลักษณะร่วมของทั้ง 3 ประเทศ สอดคล้องกับในแอฟริกาใต้ที่ฝ่ายค้านพรรคพันธมิตรประชาธิปไตยได้อาศัยความโดดเด่นของ

ผู้นำในการสร้างภาพลักษณ์ใหม่ทำให้พรรคมีศักยภาพในการโน้มน้าวผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้สำเร็จ (Giollabhuí, 2019) สะท้อนให้เห็นว่า ศักยภาพความสามารถของผู้นำพรรคฝ่ายค้านเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำลายระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในกรณีของสิงคโปร์งานวิจัยเรื่องนี้ค้นพบว่า ศักยภาพและความสามารถของผู้นำฝ่ายค้านถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญต่อความอยู่รอดของพรรคแรงงาน แม้การครอบงำการเมืองของพรรคกิจประชาชนจะห่างไกลจากคำว่าเปราะบางและสั่นคลอนเห็นได้จากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดในปี ค.ศ. 2025 ที่พรรคกิจประชาชนสามารถกวาดที่นั่งในรัฐสภาไปได้อย่างถล่มทลายถึง 83 ที่นั่ง ทั้งที่พรรคแรงงานซึ่งอยู่ในอันดับ 2 มากถึง 73 ที่นั่งก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาพัฒนาการและการอยู่รอดของพรรคแรงงานในระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวในสิงคโปร์โดยอาศัยวิธีวิจัยเอกสารเป็นหลัก การศึกษาวิจัยต่อไปในอนาคตควรนำเครื่องมือเก็บข้อมูลอื่น ๆ มาใช้ประกอบด้วย เช่น การสัมภาษณ์ หรือการสนทนากลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นแล้ว งานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเป้าหมายระดับพรรคการเมือง การศึกษาวิจัยต่อไปในอนาคตสามารถต่อยอดลงไปเพื่อสำรวจกลุ่มเป้าหมายในระดับบุคคลที่เข้าร่วมกับพรรคฝ่ายค้านท่ามกลางแรงกดดันต่าง ๆ จากกระบวนการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียว

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณสนับสนุนจากสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2569 ตามสัญญาทุนวิจัยเลขที่ IEAS 1/2569

References

- Abdullah, W. J. (2025). Flight to quality and a new Prime Minister's mandate: Singapore's 2025 general election. *Pacific Affairs*, 98(3), 575-586. <https://doi.org/10.5509/2025983-art8>
- Arian, A., & Barnes, S. H. (1974). The dominant party system: A neglected model of democratic stability. *The Journal of Politics*, 36(3), 592-614. <https://doi.org/10.2307/2129246>
- Barr, M. D. (2003) J. B. Jeyaretnam: Three decades as Lee Kuan Yew's bête noir. *Journal of Contemporary Asia*, 33(3), 299-317. <https://doi.org/10.1080/00472330380000201>
- Bellows, T. (1970). *The people's action party of Singapore: Emergence of a dominant party system*. Yale University.
- Business Times. (2018). *Pritam Singh elected unopposed as Workers' Party leader*. <https://www.businesstimes.com.sg/international/pritam-singh-elected-unopposed-workers-party-leader>

- Carroll, J. (2024). One party democracy: Explaining the LDP's electoral dominance in Japan. *Araneum: Richmond Journal of American & Global Affairs*, 2(1), 65-74. <https://doi.org/10.26736/ar.02.01.05>
- Case, W. (2021). Late Malaysian politics: From single party dominance to multi party mayhem. <https://rsis.edu.sg/wp-content/uploads/2021/08/RSIS-Working-Paper-335-Late-Malaysian-Politics-From-Single-Party-Dominance-to-Multi-Party-Mayhem.pdf>
- Chan, H. C. (1976). *The dynamics of one-party dominance the PAP at the grass-roots*. Singapore University Press.
- Chan, H. C. (1982). Singapore in 1981: Planned changes, unplanned consequences. *Asian Survey*, 22(2), 219-225. <https://doi.org/10.2307/2643949>
- Chan, Y. K. (2021). Hougang: The origins of a “safe” alternative constituency in Singapore. *Asia-Pacific Research Forum*, 69, 97-123.
- Chin, J. (1997). Anti-Christian Chinese chauvinists and HDB upgrades: The 1997 Singapore general election. *Southeast Asia Research*, 5(3), 217-241. <https://www.jstor.org/stable/23746945>
- Chin, J. (2007). The general election in Singapore, May 2006. *Electoral Studies*, 26, 703-707.
- Chua, E. H. C. (2020). Post-political elections: Opposition party rallies as popular mobilisations in Singapore. *Asian Studies Review*, 44(3), 474-493. <https://doi.org/10.1080/10357823.2019.1693978>
- Crossette, B. (1986). Opposition leader in Singapore jailed and loses his seat. *The New York Times*. <https://www.nytimes.com/1986/11/16/world/opposition-leader-in-singapore-jailed-and-loses-his-seat.html>
- Er, L. P. (2015). New normal or anomaly? 2015 general election and PAP's electoral landslide. In T. Lee & K. YL. Tan (Eds.), *Change in voting: Singapore's 2015 general election*. Ethos Books.
- Fuangkasem, K. (2011). *Singapore under the three leaders (สิงคโปร์ภายใต้สามผู้นำ)*. October Printinghouse. (in Thai)
- Giollabhuí, S. M. (2019). How does an opposition party become successful in a dominant party system? The case of South Africa. *African Affairs*, 118(470), 147-167, <https://doi.org/10.1093/afraf/ady036>
- Hiok, L. B. (1985). Singapore inc1984: A time for reflection and a time for change. *Southeast Asian Affairs*, pp. 297-305. <https://www.jstor.org/stable/27908532>

- Huxley, T. (2002). Singapore in 2001: Political continuity despite deepening recession. *Asian Survey*, 42(1), 156-164. <http://www.jstor.org/stable/10.1525/as.2002.42.1.156>
- Ibrahim, Z. (2021). Singapore's opposition: surprises or more of the same?. *Singapore Perspectives*, pp. 29-38. https://doi.org/10.1142/9789811225734_0005
- Inter-Parliamentary Union. (1999). *Guidelines on the rights and duties of the opposition in parliament*. <https://www.ipu.org/resources/publications/reference/2016-07/rights-and-duties-opposition-in-parliament>
- Khoo, V. (2019). "Ownself check ownself": The role of Singlish humor in the rise of the opposition politician in Singapore. *Colorado Research in Linguistics*, 24. <https://doi.org/10.33011/cril.24.1.5>
- Kuriwaki, S., Horiuchi, Y., & Smith, D.M. (2025). Winning elections with unpopular policies: Valence advantage and single-party dominance in Japan. *Quarterly Journal of Political Science*, 20(4), 439-476. <https://doi.org/10.1561/100.00024134>
- Kurohi, R. (2021). How breaches of privilege here and abroad have been dealt with. *The Strait Times*. <https://www.straitstimes.com/singapore/politics/how-breaches-of-privilege-here-and-abroad-have-been-dealt-with>
- Li, J., & Elklit. (1999). The Singapore general election 1997: Campaigning strategy, results, and analysis. *Electoral Studies*, 18(2), 199-216. [https://doi.org/10.1016/S0261-3794\(98\)00027-4](https://doi.org/10.1016/S0261-3794(98)00027-4)
- Mauzy, D. K., & Milne, R. S. (2022). *Singapore politics under the People's Action Party*. Routledge.
- Mutalib, H. (1992). Singapore's 1991 general election. *Southeast Asian Affairs*, pp. 299-309. <https://www.jstor.org/stable/27912054>
- Mutalib, H. (2004). *Parties and politics: A study of opposition parties and the PAP in Singapore*. Marshall Cavendish Academic.
- Oliver, S., & Ostwald, K. (2018). Explaining elections in Singapore: Dominant party resilience and valence politics. *Journal of East Asian Studies*, 18(2), 129-156. <https://doi.org/10.1017/jea.2018.15>
- Oliver, S., & Ostwald, K. (2020). Singapore's pandemic election. *Pacific Affairs*, 93(4), 759-780. <https://doi.org/10.5509/2020934759>

- Ong, E. (2025). Valence rules: Explaining opposition party performance in Singapore's 2025 general elections. *Pacific Affairs*, 98(4). <https://pacificaffairs.ubc.ca/perspectives/valence-rules-explaining-opposition-party-performance-in-singapores-2025-general-elections/>
- Ong, T., & Tim, M. H. (2014). Singapore's 2011 general elections and beyond: Beating the PAP at its own game. *Asian Survey*, 54(4), 749-772. <https://doi.org/10.1525/as.2014.54.4.749>
- Pempel, T. J. (Ed.). (1990). *Uncommon democracies: The one-party dominant regimes*. Cornell University Press.
- Portmann, K. (2011). *A buzz in cyberspace, but no net-revolution: The role of the internet in Singapore's 2011 elections*. Friedrich-Ebert-Stiftung, Pakistan Office. <https://collections.fes.de/publikationen/ident/fes/08747>
- Sen, N. J., Sin, Y., & Yuen-C, T. (2018). Pritam Singh elected new WP chief: Current phase of leadership renewal completed, says Low Thia Khiang. *The Strait Times*. <https://www.straitstimes.com/politics/pritam-singh-elected-unopposed-as-leader-of-wp>
- Singh, B. (2016). Singapore's 2015 general election: Explaining PAP's resounding win'. *The Round Table*, 105(2), 129-140. <https://doi.org/10.1080/00358533.2016.1154387>
- Singh, B. (2017). *Understanding Singapore Politics*. World Scientific.
- Solinger, D. J. (2001). Ending One-Party Dominance: Korea, Taiwan, Mexico. *Journal of Democracy*, 12(1), 30-42. <https://doi.org/10.1353/jod.2001.0017>
- Tan, K. P. (2010). *Singapore: A depoliticized civil society in a dominant-party system?*. Friedrich-Ebert-Stiftung.
- Tan, E. K. B. (2012). Singapore: Transitioning to a "new normal" in a post-Lee Kuan Yew era. *Southeast Asian Affairs*, 2012, 265-282. <https://www.jstor.org/stable/41713999>
- Tan, E. K. B. (2020). Singapore's Covid-19 general election: Political breakthrough amid a generational crisis?. *The Round Table*, 109(5), 622-623. <https://doi.org/10.1080/00358533.2020.1820213>
- Theng, K. H. (2011). Upset over NCMP nomination: Eric Tan walks out on Workers' Party. *The New Paper*, p. 11. https://news.smu.edu.sg/sites/news.smu.edu.sg/files/wwwsmu/news_room/smu_in_the_news/2011/sources/TNP_20110514_2.pdf
- Woon, C. Y. (2017). Internet spaces and the (re)making of democratic politics: The case of Singapore's 2011 general election. *GeoJournal*, 83, 1133-1150. <https://doi.org/10.1007/s10708-017-9815-6>

Workers' Party. (n.d.). *History of Workers' Party*. Retrieved January 10, 2026, from <https://www.wp.sg/history>

Yng, N. J., & Ng, K. (2015). *WP introduces manifesto; calls for minimum wage*.

<https://www.channelnewsasia.com/singapore/wp-introduces-manifesto-calls-minimum-wage-5817931>

Youjin, L. (2020). *A man whose 'heart is with Singapore': A look back at Low Thia Khiang's political career with*

Workers' Party. [https://www.channelnewsasia.com/singapore/man-whose-heart-singapore-look-back-](https://www.channelnewsasia.com/singapore/man-whose-heart-singapore-look-back-low-thia-khiangs-political-career-workers-party-5675601?fbclid=IwAR2q3LAH2Ggcl33iwN43_wC3Oxp1nztYfbMBmCgT0Oe-Qs9iPFpIPvxrKk)

[low-thia-khiangs-political-career-workers-party-5675601?fbclid=IwAR2q3LAH2Ggcl33iwN43](https://www.channelnewsasia.com/singapore/man-whose-heart-singapore-look-back-low-thia-khiangs-political-career-workers-party-5675601?fbclid=IwAR2q3LAH2Ggcl33iwN43_wC3Oxp1nztYfbMBmCgT0Oe-Qs9iPFpIPvxrKk)

[_wC3Oxp1nztYfbMBmCgT0Oe-Qs9iPFpIPvxrKk](https://www.channelnewsasia.com/singapore/man-whose-heart-singapore-look-back-low-thia-khiangs-political-career-workers-party-5675601?fbclid=IwAR2q3LAH2Ggcl33iwN43_wC3Oxp1nztYfbMBmCgT0Oe-Qs9iPFpIPvxrKk)